22/11/2020

Митрополит Киприан: Благодаря за труда и професионализма на всички здравни служители, които се грижат за българския народ

Живеем във време, в което сякаш все по-трудно намираме поводи да благодарим и да почувстваме мир в душите си. Динамиката на живота ни също не ни помага, за да останем насаме със сърцата си и да отсеем „зърното от плявата“ /Лк.3:17/.

Пандемията, стоварила тежестта на страха за утрешния ден, отнема силите за радост. От Ковид-19 страдат близки и далечни хора, някои се излекуват, други си отиват от нас и след тях остава болка и несигурност. Все по-отчетливо се чуват призиви за помощ и думи, които описват колко умора има

натрупана от постоянната борба с вируса. Това е част от изпитанието на днешния делник, през което трябва да преминем.

Като вярващи хора е необходимо да си припомним думите на Спасителя „Аз съм пътят и истината и животът.“ /Йоан14:6/ и да последваме примера на един от най-вдъхновените му последователи св.ап. Павел, който оставяйки твърд и непобеден от многото изпитания до края на живота си ни завещава „ За всичко благодарете“ /1Сол.5:18/.

Благодарността е духовна пъртина, която отваря очите на сърцето ни за неща, които са били пред и до нас, но не сме ги съзирали. Тя ни дава възможност да видим страданието в надземната му перспектива, в проекцията на Духа, където живеят душите ни. Благодарността е полет в болката, не за да избягаме, а да се възвисим над нея. Тя е релефно осъзнаване на факта, че ние, хората, сме извикани от небитието за вечен живот от обичащ ни Отец. Той ни държи ръката, когато правим трудни стъпки по стръмнините на личните си Голготи, за да срещнем собственото си възкресение. Думите на св. Йоан Богослов „ Бог е любов“ /1Йоан 4:8/ показват не само Божията същност, но и отношенията на Бога към хората. Благодарността е част от осъзнаването на тази вечна реалност.

През годините на земния ни път непрестанно живеем в нея и няма как да не благодарим на Пресветата Троица за милостта над нас, както и на всички ония, които подражавайки на Нейната милост, ни даряват с любов.

Това искам да сторя и аз в личен план. Благодаря на Бога, че ме докосна тази болка, която освен интензитета на вътрешното преживяване, ме направи реално, в детайли съпричастен на болничното кръстоносене на моите братя и сестри, заболели от Ковид- 19, на тяхното търпение и смирение. Ние бяхме и сме заедно в молитвите си за скорошно оздравяване на страдащите, за здравето на хората по целия свят.

Благодаря за труда и професионализма на личния ми лекар д-р Христина Русева от Стара Загора, както и на професор Йовчо Йовчев, доцент Емил Славов, на рентгенолога д-р Красимир Чернев, на медицинското лице към митрополията Бисера Иванова, на дякон д-р Деян Короновски и на всички, които положиха неимоверни усилия за преодоляване на това изпитание и продължават да го правят за новите пациенти. Благодаря на всички здравни служители, защото са на първа линия и носят в себе си невероятно себеотрицание и доброта. Всички те са пример за християнско служение по думите на Спасителя „ По-това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако

любов имате по между си!“/ Йоан 13:35/.

Благодаря на поверените ми от Бога свещенослужители и църковни служители от диоцеза на Старозагорска епархия, на моите епархиоти, на всички, които с молитва и обич ме подкрепяха по време на лечението. Чрез тях и добротата им за пореден път заедно се уверихме, че думите „ братя и сестри“ не са само обръщение, а метафизична действителност, която носи в себе си благодатната енергия на християнската любов. Бог да им въздаде за това, че от доброто съкровище на сърцето си изнасяха добро /ср.Матей 12:35/.

Божието благословение да бъде с всички тях, с целия ни народ, с всяка страдаща душа по света. Бог да укрепява силите ни, да пребъдва в сърцата ни, за да бъдем винаги в Неговата надежда. АМИН!

— bg-patriarshia.bg